

LÁ THƯ MỤC VỤ

Năm ngoài cộng đoàn chúng ta kỷ niệm 30 năm thành lập. Trong dịp này, chúng ta thực hiện một DVD nói về sinh hoạt trong suốt quá trình 30 năm từ những ngày phôi thai cho đến hiện tại. Từ một nhóm nhỏ mấy chục người cho đến bây giờ cả gần ba ngàn người. Từ những trung tâm sinh hoạt chỉ đủ cho trăm người đến bây giờ có một trung tâm rộng lớn chứa được cả ngàn người. Từ chỗ phải lệ thuộc vào xứ đạo địa phương đến nay đã là một cộng đoàn tự lập như một xứ đạo trong giáo phận.

Nhìn lại tiến trình 30 năm chúng ta thấy đời của một cộng đoàn cũng giống như đời của một con người. Lúc bắt đầu chỉ là một mầm sống nhỏ bé, rồi phát triển và thành hình trong bào thai cho đến khi được chào đời. Lúc mới chào đời, vì vẫn còn non nớt yếu ớt nên cần được chăm nom bú mớm. Rồi phải tập lẫy, tập bò, tập đứng, tập đi. Học ăn, học nói, học gói, học mở. Rồi cần được giáo dục dạy dỗ cho đến khi thực sự trưởng thành. Đây là một tiến trình lâu dài khoảng hai thập niên, vì chúng ta vẫn được coi như một đứa trẻ cho đến khi chúng ta tròn 21 tuổi, nên chỉ đến lúc đó chúng ta mới được công nhận là đã bước vào tuổi trưởng thành.

Nếu tiến trình phát triển thành người là một tiến trình lâu dài, thì tiến trình phát triển thành một cộng đoàn đức tin cũng dài lâu không kém. Trong suốt giai đoạn phát triển có những cái chúng ta có thể nhìn thấy được như số lượng người hay cơ sở vật chất, nhưng có những cái chúng ta không thấy được như những hy sinh âm thầm, những gương sáng đức tin, những việc lành nhỏ bé... Nhưng những cái không dễ nhìn thấy mới chính là chất xúc tác làm cho đời sống thiêng liêng của cộng đoàn âm thầm lớn lên như hạt giống gieo xuống đất *“Đất tự nó làm cây lúa mọc lên: trước hết thành cây, rồi đâm bông, rồi kết hạt”* (Mc 4: 28).

Định luật của phát triển và sự kiên nhẫn cần phải có để chờ đợi cho cây đời lớn lên cũng là chủ đề chính của những dụ ngôn trong bài Phúc Âm tuần này. Đây là lời nhắc nhở rất cần thiết cho chúng ta, những người đang sống trong thời đại ‘ăn liền’ và ‘drive-in’. Cái gì cũng có thể làm thứ ‘ăn-uống liền’ được. Cháo, phở, lẩu, mì... ăn liền. Không cần thời gian nấu nướng lâu lắc. Hay trên đường về nhà ghé những tiệm bán thức ăn nhanh, lái xe vào chỗ ‘drive-in’ ngồi trên xe gọi loa vào bên trong đặt những thứ mình muốn, rồi lái xe chậm chậm tới quầy trả tiền, lấy thứ mình đặt trước rồi lái xe đi. Trong vòng mấy phút là đã có bữa tối cho cả nhà. Vì thế, trong cuộc sống hằng ngày chúng ta cũng muốn có những câu trả lời có thể ‘ăn liền’. Cũng muốn có những bí tích có thể ‘drive-in’ để chúng ta ‘order’ khi cần đến, không cần thời gian chuẩn bị, không mất công phải sửa soạn.

Với những thứ như ăn uống chúng ta có thể tiết kiệm thời giờ hay đột giai đoạn, nhưng có những việc chúng ta không thể vội vàng. Để trưởng thành và lớn lên đó là công việc của cả một đời người, nên không thể tiết kiệm thời giờ và sức lực cho công việc này được. Để tạo nên mối liên hệ tốt đẹp với một người chúng ta cũng không thể đột giai đoạn được. Để có một đời sống gia đình êm ấm hạnh phúc chúng ta cần phải kiên nhẫn và học biết hy sinh cho nhau. Để biết và hiểu con cái của mình chúng ta cần phải bỏ nhiều thời giờ để gần gũi và giáo dục chúng. Để chữa được các tính méo nết xấu chúng ta cũng cần phải kiên nhẫn để sửa đổi và với một quyết tâm lâu dài.

Do đó, chúng ta cần học bài học kiên nhẫn từ thiên nhiên. Mọi vật đều cần thời gian để lớn lên. Và chúng cần thời gian để chín. Thiên nhiên không bao giờ đột giai đoạn. Tất cả mọi mùa đều cần thiết.

Cộng đoàn chúng ta cũng cần thời gian và mọi mùa để lớn lên. Không có gì là uống phí cả, ngay cả những thất bại. Do đó chúng ta cần kiên nhẫn đối với nhau. Những gì chúng ta đã làm tốt rồi, chúng ta cố gắng làm cho nó tốt hơn. Những gì chúng ta thấy chưa được, chúng ta cần giúp nhau sửa lại. Nhưng trên hết chúng ta cần biết gieo những hạt giống tốt là những hy sinh âm thầm, những việc lành nhỏ bé mỗi ngày. Và kiên nhẫn vun bón cho chúng rồi tin tưởng phó thác chúng trong bàn tay quyền năng của Chúa. Công việc còn lại là của Chúa. *“Nước Thiên Chúa giống như người kia đã gieo hạt xuống đất; người đó ngủ hay thức, đêm hay ngày, hạt giống cứ đâm mầm và mọc lên thế nào người đó cũng không biết nữa”* (Mc 4: 27).

Những người canh tác ruộng rẫy đều biết việc này: nếu chúng ta gieo đúng thời vụ và có mưa thuận gió hòa, chắc chắn mùa thu hoạch sẽ đến. Nhưng chúng ta có biết kiên nhẫn, biết chờ đợi, và biết tin tưởng phó thác không?